

Dogodki iz svetniškega življenja.

Sv. Koléta. Sv. Koléta (6. marca) je bila hči preprostega tesarja na Francoskem. Ker so njeni starši na priprošnjo sv. Nikolaja Tolentinskega prejeli posebno milost od Boga, so dali svoji hčerki ime Koléta ali Nikoléta, kar pomeni po naše: mala Nikolaja. Dobri materi je bila skrbna vzgoja zelo olajšana, ker si je blago dekletce samo močno prizadevalo za otroške čednosti. Izogibala se je družčine; z otroci se je le toliko igrala, kolikor je zahtevala vljudnost, a prejkomoč se je vračala v samoto. Najraje je bila doma pri materi in je z njo molila ali čitala svete knjige. Kakor vsi dobri otroci je Koléta nadvse čislala sveto čistost. Na to nas opozori na sliki knjiga in lilija.

Nekaj posebnega je bilo to, da si ni želela lepih oblačil, marveč je bila tem zadovoljnejša in veselejša, čim priprostejšo obleko so ji napravili starši.

Ob neki priložnosti se je pa še posebej pokazala njena detinska pohlevnost in ponižnost; obenem se je tudi razodelo, kako veliko je bilo njeno zaupanje do Matere božje. Koléta je bila namreč prva leta jako zaostala v rasti. Njeni starši so bili žalostni, da je ostala tako majhna, in oče ji je nekoč nevoljen rekel: „Kaj pa naj počnem s teboj? Saj ne boš nikoli mogla nadomestovati svoje že priletno matere.“ — To očitanje je zelo zbolelo dobrega otroka, ne zavoljo samega sebe, marveč zato ker staršem ni bilo všeč. Napoti se torej na božjo pot k Marijini kapelici, ki je bila več ur izven mesta. Tam začne moliti v otroški preprostosti: „Sladka Mati Jezusova! Ti vidiš, kako so moji starši žalostni radi moje male postave. Ako je zame bramba proti nevarnostim sveta, jo rada ohranim iz celega srca in jo hvaležno sprejemem kot milost tvojega božjega Sina. Če pa moja telesna rast ni nevarna dušnemu zveličanju, te prosim, dodeli mi to milost zavoljo žalosti, ki jo imajo moji starši, in posebno

zato, da jim morem nakloniti vso ono pomoč, ki jo od mene pričakujejo v svoji starosti. Vendar ne moja, marveč zgodi naj se božja volja!"

Tako vdana detinska molitev, opravljena iz ljubezni do staršev, je bila na priprošnjo Matere božje uslišana. Koléta začne nenavadno hitro rasti, da v kratkem doraste svoje vrstnice. Pa še nekaj se pokaže: njeno obličje dobi neko plemenito lepoto, kakor bi ne bila tesarjeva hči, marveč iz imenitnega rodu. Sama se tega seveda ni zavedala, ker ni rabila zrcala, da bi se ogledovala v njem. — Zgodi pa se nekega dne na poti v cerkev, da nekdo pohvali njeno lepoto, tako da je Koléta slišala. V svoji ponižnosti se ustraši te pohvale, ki jo spravi v veliko zadrego, ker se boji da bi je to ne pripravilo kdaj v veliko nevarnost. Takoj, ko stopi v hišo Gospodovo, začne prisrčno moliti, da naj ji Bog odvzame to prednost in naj stori tako, da se bode gnusila svetu. Tudi to prošnjo ji usliši Bog, toda le na pol. Poprejšnja rdečica izgine in obraz ji obledi, da je skoro bel kot lilijin cvet, a dobi neko resnobo, ki napolni vsakega, ki jo vidi, s spoštovanjem.

Starši ji zgodaj umrjo in po raznih poizkušnjah stopi Koléta v red sv. Klare in umrje v veliki svetosti v 66. letu svoje dobe leta 1447.

* * *

Sv. Frančiška Romana. Malokrat poteče človeško življenje v tej solzini dolini v toliki lepoti in jasnosti, kot je poteklo življenje sv. Frančiške Romane (9 marca). Imenuje se ta svetnica zato Romana, t. j. Rimljanka, ker je živela v Rimu, da se loči od drugih svetnic istega imena. Angelsko lepo je preživela leta deviške mladosti, zakonskega in vdovskega stanu.

Nenavadno zgodaj so se razvile njene dušne moči; v dobi, ko se drugi otroci šele začnejo nekoliko zavedati, je že kazala izredno modrost in pobožnost v vsem, kar je govorila in delala. Misel na

Boga in božjo čast je povsod vodila njene stopinje. Kaj rada je molila in z materjo pridno obiskovala razne cerkve v mestu, večkrat pa še izven mesta; pogostoma in z veliko vnemo je prejemala svete zakramente. Svojim staršem je bila vedno pokorna in jim delala veliko veselje. Svoje male napake je objokavala z veliko žalostjo; vsak najmanjši madež na čistem zrcalu njene vesti je moral takoj izginiti. Njena mati je večkrat rekla: „Naša Franika je res pravi angel.“

Ko je odrasla, bi bila najraje šla v samostan. Toda ni mogla preprositi očetov, da bi ji bil dovolil. Po goreči molitvi in posvetovanju z modrim dušnim voditeljem je spoznala, da volja očetova je tudi volja božja. Poročila se je z bogobojnim mladeničem, saj je vedela, da tudi za zakonski stan je najboljša priprava — sveto mladostno življenje, in da ta stan še bolj potrebuje prave, korenite pobožnosti kot vsak drugi stan.

Nadaljevala je sedaj sveto življenje z isto natančnostjo, kot se ga je bila privadila v svojih mladih letih, le da ga je izkušala še bolj izpopolniti, prepričana, da mora biti tem večja pridnost, čim večje so dolžnosti! Kako zelo je bila, natančna v izpolnjevanju svojih dolžnosti, se kaže iz tega le sporočila. Nekoč jo pokliče njen mož, ko je ravno pisala; takoj vstane in gre, ne da bi do konca zapisala pričeto besedo, in kakor pristavi isto sporočilo, je njein angel varih dokončal besedo z zlatimi črkami.

Kakor sama, tako je hotela in skrbela, da bi bila angelsko dobra in sveta tudi njena dva otroka: (Janez) Evangelista in Nežica. Njena želja se je popolnoma izpolnila; tako sta bila poslušna, natančna in pridna v vseh ozirih, da si ni mogla želeti boljših otrok. Toda oba sta na veliko žalost svete matere — umrla že v šolski dobi. Tolažilo jo je le trdno prepričanje, da ima zdaj dva angela v nebesih.

To njeno prepričanje se je potrdilo na jako ganljiv način.

Frančiška je neko jutro molila pred domačim altarčkom, kar se razsvetli sošica z nadnaravno svetlobo: na eni strani zagleda svojega sinčka, prav ta-

kega, kakor je bil v življenju, le še neizmerno lepši se ji zdi. Na drugi strani pa vidi stati poleg njega še drugéga otroka enake velikosti, ki je bil še veliko lepši. Frančiška se čudi in obsipa svoje ljubo dete z vprašanji: kje je zdaj, kako mu je, v kakšni družbi je itd. Evangelista odgovori, da naj nikar ne žaluje, ker se mu neizrečeno dobro godi, da je sam kot angel v presrečni družbi angelov, katerih je več vrst itd. Potlej pa še pristavi: „Ta-le moj tovariš je pa višji angel v nebesih; odslej bo spremljal tebe, dokler še ostaneš na zemlji.“ Nato izgine otrok. Angel pa ne izgine. Frančiška ga je mogla vedno videti poleg sebe. Samo ona; drugim ljudem je bil neviden. Oblečen je bil v dolgo bliščeče oblačilo, zgornja obleka pa je bila včasih bela, včasih rdeča, včasih pa modra. Njegove oči so bile navadno obrnjene proti nebu. To je bila pač velika milost za sv. Frančiško, da je že tukaj na zemlji mogla videti svojega angela. Pa še več! Tudi pogovarjati se je mogla z njim. Ako včasih ni prav vedela, kaj Bog zahteva od nje, je vprašala angela, ter ji je povedal. Tudi sicer jo je poučil v imenitnih rečeh. Če je pa kdaj storila kako napako, je angel izginil. Tedaj se je prestrašila Frančiška in si mislila: „Kaj sem neki naredila?“ Pa se je spomnila ter obžalovala in se ponižno spovedala in takoj se je zopet angel prikazal, ljubezniv kakor poprej. Seveda se je svetnica potlej še bolj prizadevala, da bi ne žalila več svojega dobrega angela tudi z najmanjšo napako.

Po smrti svojega soproga je postala redovnica v redu, ki ga je sama ustanovila, da je mogla v tem večji popolnosti preživeti tudi še vdovska leta in si prislužiti tem večjo slavo v nebesih. Umrla je l. 1440. v 56. letu.

Mi nismo tako srečni, da bi videli s telesnimi očmi svojega angela, a njegov glas pa lahko slišimo v svojem srcu. In blagor nam, če bomo vsikdar zvesto poslušali ta nebeški glas, ki nas odvrča od hudega in vzpodbuja k dobremu.

